

8 Μάρτη : ημέρα μνήμης ενάντια στην Πατριαρχία

Στις 8 Μάρτη του 1857 στη Νέα Υόρκη, οι εργάτριες στον τομέα της υφαντουργίας και του υφαντισμού κατέβηκαν σε απεργία για τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και τους χαμηλούς μισθούς τους. Η αστυνομία επιτέθηκε και διέλυσε βίαια το πλήθος των λευκοντυμένων γυναικών. Δυο χρόνια αργότερα, οι ίδιες εργάτριες που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις, οργάνωσαν το πρώτο εργατικό σωματείο γυναικών και συνέχισαν τον αγώνα για τη χειραφέτησή τους. Το 1908 στους δρόμους της Νέας Υόρκης διαδήλωσαν 15.000 εργάτριες, ζητώντας λιγότερες ώρες εργασίας, καλύτερους μισθούς και δικαίωμα ψήφου. Υιοθέτησαν το σύνθημα «Ψωμί και τριαντάφυλλα», με το ψωμί να συμβολίζει την οικονομική ασφάλεια και τα τριαντάφυλλα την καλύτερη ποιότητα ζωής.

Από τότε μέχρι σήμερα οι κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές υπήρξαν ραγδαίες, στα πλαίσια πάντα του καπιταλιστικού συστήματος. Η θέση της γυναίκας στην παραγωγή βελτιώθηκε σημαντικά μέσα από συνεχείς συλλογικούς αγώνες, που συνεχίζονται αδιάλειπτα. Εκείνο όμως που δεν άλλαξε ουσιαστικά είναι η πατριαρχική βία. Και όταν μιλάμε για πατριαρχική βία, προφανώς και δεν είναι μόνο η πρόσθετη ταξική εκμετάλλευση-καταπίεση των γυναικών στους εργασιακούς χώρους. Δεν είναι μόνο τα μικρότερα μεροκάματα που εισπράττουν σε αρκετές περιπτώσεις και οι συχνές απολύσεις τους λόγω εγκυμοσύνης. Η σκόπιμη εμμονική ανάγνωση της πατριαρχίας αποκλειστικά κάτω από το πρίσμα της ταξικής εκμετάλλευσης-καταπίεσης, ουσιαστικά συγκαλύπτει και κουκουλώνει την ουσία της προκαπιταλιστικής αυτής εξουσιαστικής κοινωνικής δόμησης. Τα καθημερινά εγκλήματα εις βάρος γυναικών (είτε cis είτε trans), οι αμέτρητες καθημερινές σεξιστικές επιθέσεις που υπόκεινται, από το επίπεδο της σεξουαλικής παρενόχλησης στη δουλειά, στο δρόμο, στις παρές, μέχρι την κακοποίηση, τον βιασμό και την γυναικοκτονία, δεν μπορούν να κουκουλωθούν κάτω από οποιαδήποτε σχετικοποίηση, κάτω από κανέναν μεταμοντέρνο αγνωστικισμό «ίσων αποστάσεων». Η πατριαρχική βία δεν είναι μεμονωμένες «παραβιάσεις ορίων» όπως αρέσκονται να προπαγανδίζουν συστηματικά, οι συνεπείς απολογητές/τριες της κουλτούρας του βιασμού. Είναι σεξιστικές επιθέσεις φασιστικής επιβολής. Είναι βιασμοί, κακοποιήσεις και γυναικοκτονίες, από άντρες καθημερινούς, κάθε τάξης, κάθε ιδεολογίας και κάθε μορφωτικού επιπέδου, από εύπορους καθηγητές πανεπιστημίου που κακοποιούν γυναίκες, μέχρι το σύγκανο της διπλανής παρέας που περιμένει υπομονετικά σαν τον γύπα για να εξαπολύσει την σεξιστική του επίθεση, έως και τον μεροκαματιάρη της διπλανής πόρτας που βρίσκει ανοχή από τον κοινωνικό περίγυρο, για να ασκήσει σεξιστική βία πάνω στη γυναίκα του, στη σύντροφό του, στη κόρη του. Αυτή η ωμή φασιστική βία είναι η κορυφή του παγόβουνου. Προετοιμάζεται συστηματικά, καλλιεργείται καθημερινά και κανονικοποιείται μέσα από την γενικευμένη κοινωνική ανοχή και την συγκάλυψη σε μυριάδες μικρότερης έντασης σεξιστικές συμπεριφορές και περιστατικά έμφυλης υποτίμησης.

Στεκόμαστε αλληλέγγυα δίπλα σε κάθε γυναίκα (είτε cis είτε trans) που βιώνει την πατριαρχική βία. Στεκόμαστε αλληλέγγυα, υλικά, ηθικά και πολιτικά, δίπλα στις έγκλειστες γυναίκες που η αυτοάμυνά τους κρίθηκε από την πατριαρχική δικαιοσύνη ως έγκλημα. Στεκόμαστε συντροφικά μαζί με τις γυναίκες που διαπομπεύτηκαν μέσα σε δικαστήρια, κρατικά και μη, επειδή κατήγγειλαν σεξιστικές επιθέσεις. Στεκόμαστε συντροφικά δίπλα στις γυναίκες που σπάσαν την σιωπή τους, αλλά και δίπλα σ' εκείνες που ακόμη δεν βρήκαν το κουράγιο να μιλήσουν. Στεκόμαστε εχθρικά απέναντι σε κάθε κυριαρχική ατέλεια που σχετικοποιεί σε οποιοδήποτε επίπεδο την πατριαρχική βία, που αγκαλιάζει στοργικά και ξεπλένει βιαστές, κακοποιητές και τραμπούκους σεξιστές. Καμιά ανοχή στο φασιστικό ζόφο της πατριαρχίας. Ο αταλάντευτος αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη συνεχίζεται.

KAMIA MONH THS STO ZOFO THS PATRIARXIAS

ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Βόλος, 6 Μάρτη 2018
Αναρχική Συλλογικότητα m@nifesto